

УДК 631.1:338

Плотнікова М. Ф.

Житомирський національний агроекологічний університет

Васильєв М. Л.

Всеукраїнська громадська організація «Народний рух захисту Землі»

ПРІОРИТЕТИ ІНВЕСТИЦІЙНОГО РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ПОСЕЛЕНЬ

Досліджено пріоритети лідерів та очікування жителів сільських поселень. Визначено рівень інвестиційної привабливості сільського способу життя. Проведено оцінку перспектив органічного розвитку та відродження сільських територій на засадах самофінансування.

Ключові слова: сільські поселення, інвестування, інвестиційна діяльність, пріоритети розвитку, механізм відродження.

Постановка проблеми. Спад виробництва у сільському господарстві, нестача кваліфікованих спеціалістів в сільській місцевості виявили потребу в інформуванні та знаннях щодо організації та ведення ефективного сільськогосподарського виробництва в умовах ринку. Однією з важливих умов функціонування ринку є наявність економічно активного населення та добре розвинутої ринкової інфраструктури. Від того, наскільки активним є перше й добре розвинута остання залежить у кінцевому підсумку і ефективність функціонування вітчизняної економіки. В цих умовах зростає роль інвестиційно-інформаційного забезпечення агропромислового виробництва. Самостійне формування і функціонування нових економічних умов господарювання аграрного сектору на засадах органічного розвитку обумовлене як зміною ролі держави щодо суб'єктів господарювання, так і зростаючою потребою самовизначення суб'єктів товарних відносин в усіх секторах економіки та суспільній політиці, взаємодопомога під час ведення виробничої діяльності та інформування про результати досягнень. При цьому створені структурні елементи нової системи повинні самостійно приймати управлінські рішення й зобов'язані функціонувати виключно в своїх інтересах. Саме тому виникла необхідність удосконалення економічних відносин під час виробництва та реалізації сільськогосподарської продукції, товарів, робіт і послуг засобами структурних трансформацій як найбільш дієвого й економічного обґрунтованого важеля ринкової взаємодії.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У вітчизняній та зарубіжній економічній науці питанням вирішення соціально-економічних проблем сільських територій, формуванню нових умов господарювання, розвитку органічного виробництва й відродженню окремих сфер та галузей агропромислового сектору присвячені роботи В. Г. Андрійчука, О. М. Бородіної, В. Л. Валентинова, Т. О. Зінчук, М. В. Зубця, Н. О. Куровської, Н. М. Куцмус, М. М. Лук'янової, А. С. Малиновського, В. М. Микитюка, Н. М. Міщенко, О. М. Могильного, М. К. Орлатого, О. Л. Попової, І. В. Прокони, О. В. Риковської, В. П. Рябоконя, П. Т. Саблука, О. М. Шпичака, В. В. Юрчишина, В. Д. Ярового, О. М. Яценко та інших. Проблеми інвестиційного забезпечення АПК аналізують у своїх працях І. О. Бланк, П. І.

Гайдучський, М. І. Кісіль, М. Ю. Коденська, Г. В. Козаченко, О. В. Кри-сальний, Т. І. Лепейко, Т. В. Майорова, М. Й. Малік, А. С. Музиченко, В. С. Уланчук, В. Г. Федоренко, А. В. Череп та інші.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Недостатньо вивченими залишаються механізми забезпечення стійкого зростання ефективності господарської діяльності на засадах самофінансування.

Мета статті. Головною метою цієї роботи є обґрунтування організаційно-господарських умов формування та функціонування родових поселень як механізм соціально-економічного відродження України.

Виклад основного матеріалу. Докорінна перебудова вітчизняного національного господарства, розпочата у 1990 р., поряд з приватизацією та роздержавленням визначальною виявила зміну ролі держави щодо суб'єктів господарювання. В результаті ринкових трансформацій змінилася структура організаційно-правових форм підприємств в суспільному секторі (табл. 1), так і виробництві валової продукції. Зростаюча потреба товаровиробників у інформуванні про зміни в секторах економіки та державній політиці, надання допомоги під час ведення виробничої діяльності та інформування про результати наукових досягнень, трансформувалася як результат процесу прийняття рішення за умов жорсткої конкуренції на ринку. Саме тому виникла необхідність удосконалення економічних відносин під час виробництва та реалізації сільськогосподарської продукції, товарів, робіт і послуг.

Таблиця 1

Кількість суб'єктів ЄДРПОУ за організаційно-правовими формами господарювання в Україні (на кінець року)

Організаційно-правова форма господарювання	2000 р.	2005 р.	2009 р.	2010 р.	2011 р.	2012 р.
Підприємств – всього, тис. од.	834,9	1023,4	1258,5	1294,6	1323,8	1341,8
у т. ч. державні підприємства	9,96	7,75	6,81	6,66	6,51	6,1
акціонерне товариство	34,94	34,57	30,17	28,75	26,57	25,5
товариство з обмеженою відповідальністю	221,90	302,94	418,14	443,22	467,82	488,8
приватні підприємства	192,17	237,98	283,70	285,82	283,91	280,1
виробничі кооперативи	—	4,13	3,86	3,81	3,79	3,73
фермерські господарства	38,56	47,80	49,76	49,51	49,01	49,1
підприємства інших форм	337,37	388,23	466,06	476,83	486,19	488,5

Джерело: сформовано за даними Держкомстату України [4, 5].

Для України сільське господарство є провідною галуззю економіки, яка віддзеркалює динамічні зміни суспільного сектору та соціально-економічні процеси життя держави. Поступове нарощування потенціалу галузі протягом 1990-2012 рр. за одночасного скорочення частки підприємств державної і колективної форми власності стало поштовхом до активізації приватного капіталу, найбільш пристосованого до мінливих ринкових умов.

Водночас варто відмітити, що потужний природно-ресурсний потенціал країни використовується недостатньо ефективно, головним чином

через фізичне та моральне старіння наявної матеріально-технічної бази, зменшення обсягів капіталовкладень, розбалансування та втрати позицій окремими галузями на внутрішньому та зовнішньому ринках, зниження мотиваційних механізмів стимулювання сталого розвитку. Поступове нарощування обсягів продукції головним чином забезпечується за рахунок зростання виробництва продукції рослинництва, яка значною мірою залежить від погодних умов. Позитивною характеристикою такого зростання є підвищення показників продуктивності праці, урожайності та продуктивності тварин. Зростає виробництво валової продукції на у 2000-2012 рр. як в рахунку на одного середньорічного працівника, так і на 100 гектарів сільськогосподарських угідь (на 39% та 47%, відповідно). Незважаючи на певні позитивні зрушення в економіці суб'єктів господарювання, значними залишаються проблеми становлення сільських територій, що є пріоритетними з позицій соціально-економічного розвитку країни.

Враховуючи специфіку вітчизняного аграрного сектору слід відмітити тенденцію до активізації ролі елементів інфраструктури аграрного ринку та наслідки їх діяльності на суб'єкти господарювання. Останнє особливо яскраво проявляється на регіональному рівні. Водночас вітчизняні товаровиробники знаходяться на етапі становлення та набуття нових якостей й властивостей, діють недостатньо злагоджено, що часто не дозволяє використовувати їх потенціал щодо умов системного розвитку.

Вихідними передумовами, пов'язаними з обґрунтуванням інвестиційних рішень щодо включення в портфель конкретних інструментів є: тип і основні параметри формованого набору інвестиційних стратегій; загальний обсяг капіталу, спрямованого підприємством на формування портфеля; обсяг пропозиції існуючих на ринку інструментів інвестування, які повністю відповідають найважливішим параметрам обраного типу портфеля (за сформованим в результаті їх оцінки переліком); конкретні значення показників рівня прибутковості, рівня ризику і коефіцієнта кореляції, включених до переліку окремих видів інструментів інвестування. Факторами, пов'язаними з можливістю знецінення активів підприємства є ризики, причини та можливі негативні наслідки яких виникають і оцінюються на трьох рівнях – операційному, інвестиційному та фінансовому (рис.).

Сукупний (господарський або підприємницький) ризик формується як сумарна величина ризиків за всіма видами діяльності, що визначаються впливом багатьох факторів. Операційні ризики як наслідок прорахунків у виробничій сфері, постачальницькій та збутовій політиці можуть бути нейтралізовані за рахунок оптимізації грошових та матеріальних потоків підприємства методами логістичного аналізу та економіко-математичного моделювання. Інвестиційний ризик, що виникає під час фінансового інвестування та/або пов'язаний з проектною діяльністю суб'єкта господарювання оцінюється при експортному аналізі основних напрямів діяльності підприємства, можливих напрямках диверсифікації, обсягів виробництва, продажу, витрат і прибутку та тенденцій зміни цих показників у часі, аналізу рівня виробництва і менеджменту підприємства, його репутації; розрахунку основних фінансових коефіцієнтів і формулювання висновку про фінансовий стан суб'єкта господарювання. Оптимізація роботи інвесто-

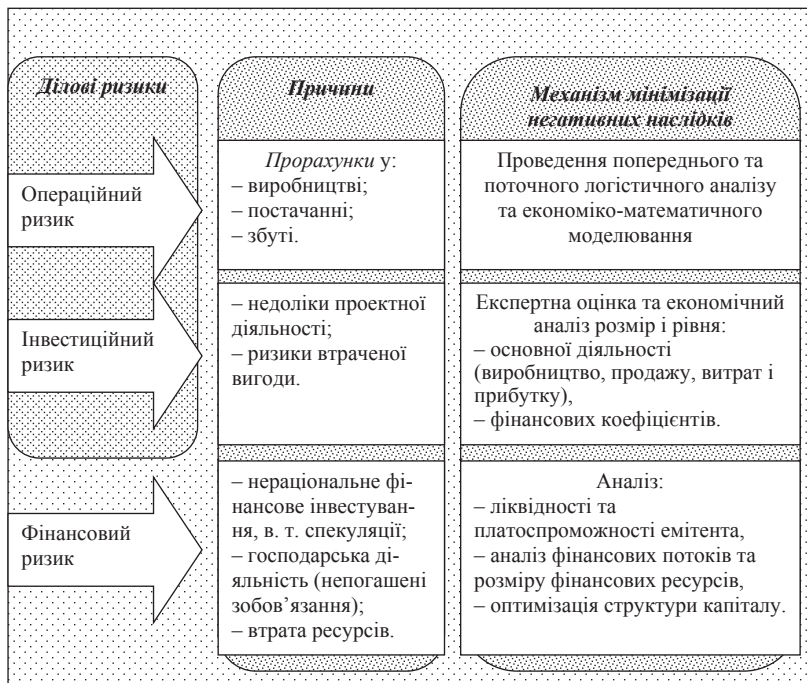

Рис. Ризики й оцінка результативності інвестиційних процесів

Джерело: власні дослідження.

ра, як правило, досягається наданням йому відповідного рівня дивідендів, забезпеченням періодичності виплат, правом голосу при вирішенні найважливіших питань стратегії розвитку підприємства тощо. У широкому розумінні фінансові ризики найчастіше пов'язують з операційними, інвестиційними ризиками та ризиками структури капіталу; у вузькому з ризиками, джерелом яких є фінансова діяльність, в результаті якої змінюються склад та структура капіталу (пасивів). Таким чином, фінансові ризики належать до групи спекулятивних ризиків, в результаті реалізації яких можуть бути як втрати, так і виграш. На практиці вказані ризики тісно переплітаються і представляють собою складний комплекс причинно-наслідкових зв'язків.

Зростання ступеня впливу ризиків на результативність інвестиційної діяльності і в цілому на результати виробничо-господарської діяльності підприємства пов'язане зі швидкою зміною економічної ситуації і кон'юнктури національного ринку, розширенням сфери суспільних відносин підприємства, появою нових технологій інвестування та іншими факторами. Ризики інвестування в сільському господарстві мають об'єктивну природу через невизначеність зовнішнього середовища щодо підприємства. Зовнішнє середовище містить в собі об'єктивні економічні, соціальні і політичні умови, за наявності яких здійснює свою діяльність і до динаміки змін підприємства, до яких воно змушене пристосовуватись.

Формування продовольчої безпеки – провідна мета економічної політики будь-якої країни, тому розвиток вітчизняного сільського господарства

є сферою постійного інтересу уряду та парламенту. Відсутність системного підходу у формуванні національної аграрної політики та недостатній рівень урегульованості міжгалузевих обмінів є причиною недостатньої забезпеченості переробних підприємств сировиною й низької ефективності господарювання аграрних формувань (табл. 2).

Таблиця 2

Економічна ефективність виробничої діяльності сільськогосподарських підприємств України

Показник	2009 р.	2010 р.	2011 р.	2012 р.
Вартість валової продукції у розрахунку на:				
100 га сільськогосподарських угідь, тис. грн	475,7	468,7	562,3	536,8
одного середньорічного працюючого, тис. грн	316,6	327,6	416,6	440,0
100 грн основних фондів, грн	332,4	296,7	336,0	256,8
100 грн оборотних засобів, грн	272,2	235,2	232,6	159,4
Чистий прибуток у розрахунку на:				
100 га сільськогосподарських угідь, тис. грн	18,2	41,6	61,1	65,0
одного середньорічного працюючого, тис. грн	12,1	29,0	45,2	53,3
100 грн основних фондів, грн	12,7	26,3	36,5	31,1
100 грн оборотних засобів, грн	10,4	20,9	25,3	19,3
Фондомісткість, коп.	30,1	33,7	29,8	38,9
Фондоозброєність, тис. грн/чол.	95,3	110,4	124,0	171,4
Фондозабезпеченість, грн/га	1431,3	1579,8	1673,7	2090,5
Рентабельність, %	14,7	23,2	23,6	21,4

Джерело: сформовано за даними Держкомстату України [4, 5].

Потреба формування інвестиційної політики на основі стратегічних цілей узгоджених з поточною діяльністю, що супроводжується мінливими зовнішніми факторами визначають напрям розвитку агропромислового сектора. Інвестиційна привабливість аграрного сектору обумовлена як інвестиційною стратегією та рівнем менеджменту окремих суб'єктів ринкових відносин, готовністю власників, так фінансовим станом й результатами господарювання (табл. 3). Результати оцінки розвитку аграрного сектора наведений в табл. 2. негативна динаміка щодо зниження рівня доходності, скорочення обсягів аграрного виробництва та значної частки домогосподарств у структурі валової продукції галузі. В той же час порівняно однакові умови функціонування суб'єктів аграрного сектору економіки з позицій прийняття й реалізації управлінських рішень встановлено як другорядні внутрішні чинники формування інвестиційної привабливості учасників ринкових процесів, а на перше місце виступили зовнішні. Основними факторами, що впливають на вибір інвесторів, визначено місцезнаходження об'єкта інвестування, ступінь врегулювання відносин в межах вітчизняного та міжнародного права, наявність конкурентів як з боку інвесторів, так і альтернативних об'єктів інвестування, а також загальна оцінка економічної ситуації в країні.

Таблиця 3

Виробництво аграрної продукції в Україні

Продукція	2009 р.	2010 р.	2011 р.	2012 р.
Виробництво продукції сільського господарства України у постійних цінах 2010 р. – всього, млрд. грн.	197,9	194,9	233,7	223,1
в тому числі продукція рослинництва	129,9	124,6	162,4	149,1
з неї: зернові культури	49,1	41,6	60,5	60,3
технічні культури	29,8	33,0	41,5	41,5
картопля, овочі та баштанні	39,0	38,0	46,9	46,9
плодоягідні та виноград	6,6	6,9	7,8	7,9
продукція тваринництва	68,0	70,3	71,3	74,0
з неї: худоба та птиця	28,9	31,2	31,6	33,1
молоко	29,0	28,5	28,2	29,0
яйця	7,3	7,9	8,7	8,9
Частка господарств населення у виробництві продукції сільського господарства, %	51,4	51,7	48,2	47,2
в тому числі продукція рослинництва	45,1	46,4	43,3	43,1
з неї: зернові культури	22,1	24,2	22,1	25,0
технічні культури	13,9	12,7	12,2	11,2
картопля, овочі та баштанні	97,4	97,4	96,9	96,9
плодоягідні та виноград	86,6	88,1	84,3	84,0
продукція тваринництва	63,3	61,2	59,4	57,4
з неї: худоба та птиця	46,1	44,9	43,3	42,0
молоко	80,7	80,3	79,7	78,4
яйця	41,8	39,9	37,2	38,5

Джерело: сформовано за даними Держкомстату України [4, 5].

Поширення генетично модифікованих організмів (в Україні практично не залишилося немодифікованої сої, кукурудзи, рису), системно знищується питна вода, чисте повітря, вирубуються ліси, осушуються болота, що є «легенями Європи», виснажуються внаслідок інтенсивного використання родючі ґрунти, продукти харчування все частіше є фальсифікатами насиченими ГМО [6, 7]. Харчова й фармацевтична промисловість, значною мірою сільськогосподарське виробництво є по суті комерційно зорієнтованими підгалузями хімічного виробництва з низьким рівнем соціальної відповідальності щодо наслідків поширення їх продукції. Практична відсутність належного маркування на реалізованій продукції, наявна система комунального забезпечення, електромагнітний смог, що щільно опромінює сучасного жителя, атрофія кістково-м'язового скелета внаслідок поточного способу життя змушують споживачів шукати вихід з наявного становища.

Загально визнаним є міграція сільського населення й занепад сіл. Чисельність сільських жителів становить 14,2 млн. чоловік, за період з 1990-2012 рр. вона скоротилася на 2,6 млн. осіб, в т.ч. за 2000-2012 рр. – на 1,8 млн. осіб. Кількість дітей шкільного віку в сільській місцевості зменшилась на третину і становила 1,2 млн осіб. За статистичними даними у кожному п'ятому українському селі не було дітей віком 6 років. Смертність у сільських населених пунктах на 37 % вища, ніж у міських поселеннях. За

межею бідності знаходиться 15,5 % загальної кількості селян. Найгострішими проблемами залишаються відсутність економічного інтересу жити і працювати в сільській місцевості та мотивації праці, безробіття, трудова міграція, бідність і руйнація соціальної інфраструктури. Села поступово обезлюднюються і припиняють своє функціонування. Обезлюднення сіл відповідним чином впливає на сільську поселенську мережу. За 1990-2012 рр. кількість сіл зменшилася на 398, у т. ч. за 2000-2010 рр. – на 194 одиниць. За демографічними прогнозами, збереження такої ситуації до 2020 р. спричинить зростання частки сільських районів гострої демографічної кризи понад 50 % їх загальної кількості при третині 2008 р. [4, 5, 8]. Але протягом останніх 10 років в Україні намітився відтік людей з міст у сільську місцевість, рух до землі. Все більше осіб в Україні починають «прокидатися» і замислюватися над своїм життям, цікавитись майбутнім устроєм суспільства. Під дією різних чинників їхня свідомість заповнюється думками, а інтуїція (підсвідомість) постійно нагадує про необхідність змінити спосіб життя, відносини з Природою, ставлення до урбанізації країни. Люди реалізують свої наміри про володіння земельними ділянками, не дивлячись на всі пов'язані з цим проблеми. Так, 2003 р. з різних міст у зникаючому з мапи України хуторі Будда Черкаської обл. поселилися три сім'ї. За 6 років в ньому було освоєно 23 садиби, в яких 9 сімей проживає постійно. В Житомирській області 2009 р. виникло одне поселення, а нині їх налічується вже чотири. Такі ж приклади можна привести по Харківській, Луганській, Одеській та інших областях. Поселенці й поселення, які виникають далеко від великих міст, у багатьох викликають іронію. Проте кількість їх збільшується і свідчить, що цей процес вартий серйозної державної уваги.

Зібрання мешканців поселень, які проводять поселенці 2-4 рази на рік в різних поселеннях країни, являють собою форму координації дій членів нових поселень, поширення досвіду на всій палітрі життєдіяльності людей в поселеннях, пошук шляхів розв'язання практичних питань матеріального буття і навчання за відповідною програмою спрямований на виховання нової генерації в суспільстві, освіченої людини з високим рівнем духовності. Спонукальним мотивом такого явища стають мрії людей про облаштування на землі родової садиби й передачу її у спадок нащадкам.

В Україні виникають поселення, де люди бажають облаштувати родовий маєток на своїй землі. Водночас у держави є категорії земель, які створюють для неї проблему, вимагають значних капіталовкладень, постійного контролю і підтримки (землі, які займали села, що зникли після об'єднання господарств в радянські часи, а також села, які зникли в результаті дії «ринкових відносин» у пострадянські часи; землі в існуючих селах, де знаходяться вільні ділянки; землі, які можуть звільнитися після приведення у належний стан лісосмуг; землі, які перестануть бути підтопленими і заболоченими після приведення до належного порядку ставків; землі, на яких необхідно здійснювати протиерозійні заходи; інші землі, на яких необхідно здійснювати різноманітні ґрунтозахисні заходи). Площа таких земель становить близько 13 млн. га, з них 9 млн. га розподілено для розроблення відповідних меліоративних заходів (заліснення, залужен-

ня і т.п.), що потребує значного фінансування. Заходи, що реалізуються державою щодо сільських територій не дають бажаних наслідків і тенденція їх деградації зберігається.

Відродження села стає можливим при виділенні в сільській місцевості 1 га землі всім бажаним для облаштування садиби і подальшого використання цих земель, виховання молоді на основі вільної творчої праці у спілкуванні з природою. Така земельна ділянка повинна надаватись державою безоплатно, в довічне користування, без права продажу, лише з правом передачі у спадок. Продукцію, отриману з цього наділу, не слід оподатковувати, а такий наділ не обкладати податком на землю. У випадку, коли деградований 1 га, або 1 га знятого з мапи України села лягає на плечі держави, витрати бюджету за перші 5 років становлять від 5 до 15 тис. грн. (за даними Міністерства екології та природних ресурсів України).

Розроблена Всеукраїнською громадською організацією «Народний рух захисту Землі» спільно з Національним науковим центром «Інститут аграрної економіки» Концепція проекту «Родова садиба» (РС) передбачає законодавче закріплення за українською сім'єю права на отримання, при бажанні, земельного наділу розміром 1 га для облаштування з дотриманням державних вимог до користувача такої ділянки. На першому етапі для реалізації проекту пропонується задіяти землі колишніх сіл та незайняті землі в діючих селах. Після використання цієї категорії земель, а також паралельно, можуть бути задіяні інші джерела земель, проблемних для держави. Концепцією передбачено виділення землі під родову садибу і взяття користувачам на себе зобов'язання перед державою засадити неплодовими деревами від 30 до 50 % ділянки (визначається відповідними місцевими державними органами залежно від рельєфу місцевості) та дотримуватись екологічного законодавства на даній ділянці.

В разі використання під будівлі, сад й город буде території у розмірі 0,5 га ділянка дозволяє виробити продукції на суму на 10 тис. грн. При залученні у проект 1 млн. га виробництво продуктів харчування становитиме біля 10 млрд. грн. Доцільно врахувати також екологічність продукції виробленої на родових садибах для власного споживання.

Практика існування родових садиб засвідчила значне інвестування власників земельних ділянок у розвиток сільських територій (понад 300 тис. грн. в розрахунку на гектар на перші 10 років), що позитивно позначається як на інфраструктурі сільських поселень, так і здоров'ї й добробуті поселенців. Господарювання на землі сприяє вирішенню проблеми продовольчої безпеки за відсутності фінансування з державного та місцевих бюджетів. Виключно спадковий характер передачі землі позитивно позначається на укріпленні сімейних традицій, гарантуватиме відродження історично українського поняття «родовід».

Висновки і пропозиції. Відсутність системного підходу до розвитку аграрного сектору зумовила потребу формування нового підходу щодо розвитку сільських територій. Для розв'язання проблеми відродження сільських територій шляхом формування родових садиб розроблено концепцію державної цільової програми «Родова садиба». Розвиток родових поселень знизить соціально-економічну напруженість, сприятиме притоку приват-

них (і не тільки) інвестицій на сільські території, підвищить зайнятість населення, зміцненню економіко-політичних позицій України на світовій арені, відродженню національної історико-культурної традиції й формуванню економічної й продовольчої безпеки держави.

Список літератури:

1. Андрійчук В. Г. Капіталізація сільського господарства: стан та економічне регулювання: Монографія / В. Г. Андрійчук. – Ніжин : ТОВ «Видавництво «Аспект-Поліграф», 2007. – 216 с.
2. Саблук П. Т. Світове і регіональне виробництво аграрної продукції: Монографія / П. Т. Саблук. – К. : ННЦ ІАЕ, 2008. – 210 с.
3. Проданова І. І. Методологічні засади становлення інфраструктури аграрного ринку / І. І. Проданова // Агроінком. – 2005. – №7. – С. 2-4.
4. Статистична інформація // Держкомстат України. Офіційний сайт. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>.
5. Статистичний щорічник України за 2011 рік / За ред. О. Г. Осауленка Державна служба статистики України. – К. : ТОВ «Август Трейд», 2012. – 560 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://library.oseu.edu.ua/docs/StatSchorichnyk%20Ukrainy%202011.pdf>
6. Список ГМО продуктів і виробників. Гринпис обнародував чорний список виробників ГМО — продуктів. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://astrosystems.ru/index.php/blogs/176-no-gmo.html>
7. Твардовський С. Л. Екологія природного середовища, екологія соціуму – як передумова створення родового помістя / С. Л. Твардовський // Матеріали круглого столу «Родові помістя – національна ідея України. – Житомир: «Екоміръ», 2013. – С. 3-5.
8. Юрчишин В. Селяни України: про себе і про них / В. Юрчишин. – К. : ННЦ ІАЕ, 2011. – 74 с.

Плотникова М. Ф.

Житомирський національний агроекологічний університет

Васильєв М. Л.

Всеукраїнська громадська організація
«Народне рухання захисти Землі»

ПРИОРИТЕТЫ ИНВЕСТИЦИОННОГО РАЗВИТИЯ СЕЛЬСКИХ ПОСЕЛЕНИЙ

Резюме

Исследованы приоритеты лидеров и ожидания жителей сельских поселений. Определен уровень инвестиционной привлекательности сельского образа жизни. Проведена оценка перспектив органического развития и возрождения сельских территорий на основе самофинансирования.

Ключевые слова: сельские поселения, инвестирование, инвестиционная деятельность, приоритеты развития, механизм возрождения.

Plotnikova M. F.

Zhytomyr National Agroecological University

Vasilev M. L.

Ukrainian public organization «Human movement to protect the Earth»

INVESTMENT PRIORITIES OF RURAL SETTLEMENTS

Summary

The article describes the leaders' priorities and expectations of the rural settlements people. It also determines the level of investment attractiveness of the rural way of life. It assessed the prospects for organic growth and regeneration of rural areas on the basis of self-financing.

Key words: rural settlements, investing, investment, development priorities, the mechanism of regeneration.